

Zorgboerderij Meezinger 'Echt het gevoel dat ze weer meetellen'

Marlou en Eelco Entzinger (allebei 27) runnen samen een melkveebedrijf in Grou. Hun bedrijf is sinds 2008 ook zorgboerderij. Volwassenen met een beperking vinden hier dagbesteding. 'Als ik zie wat het met hen doet, maakt dat me blij.'

Marlou en Eelco leerden elkaar kennen tijdens hun agrarische opleiding. Als zoon van een veehouder lag het voor Eelco voor de hand dat hij boer zou worden, maar voor Marlou was dat anders. Marlou: 'Ik ben opgegroeid in Brabant en kom niet uit een boerengezin. Toch lagen mijn interesses wel op dat gebied. Als kind was ik altijd buiten, ik zat altijd onder de modder en verzorgde graag geiten en kippen. Dat gaf me een diep gevoel van rust en tevredenheid. Ik koos dus voor de HBO opleiding diermanagement in Leeuwarden. Echt mijn wereldje, no nonsense. Daar leerde ik Eelco kennen en het klikte gelijk. Na verloop van tijd moest hij stoppen met zijn opleiding, omdat zijn vader overleed. Van de ene op de andere dag kwam hij in de maatschap bij zijn oom. Daarna ging het snel. We trouwden en kochten Eelco's oom uit, zodat we met z'n tweeën verder konden op de boerderij. Eelco's moeder bleef wel verbonden aan de maatschap.'

ZORGZAAM

Toch zag Marlou het niet zitten om alleen de stempel 'boerin' te hebben. 'Ik wist dat het leven hier soms best eenzaam kon zijn, vooral in de winter. Dieren zeggen nou eenmaal niets terug. Ik hou van mensen, ben een zorgzaam type. Al tijdens mijn opleiding vroeg ik me af hoe ik dat kon combineren met mijn liefde voor het boerenleven. Tijdens een stage op een zorgboerderij in

Brabant ging de knop om. Dit wilde ik ook: een kleinschalige zorgboerderij waar volwassenen zinvolle en huiselijke dagbesteding vinden. Ik schreef gelijk een ondernemingsplan en daar studeerde ik op af. Intussen begon ik met heel weinig middelen al concreet zaken te realiseren: ik richtte een kantine in, ruimde een werkplaats in en schafte kleinvee aan, zoals schapen, kippen, varkens en konijnen. Op 1 mei 2008 was de officiële opening van zorgboerderij De Meezinger.'

OP EIGEN NIVEAU

Inmiddels draait de zorgboerderij drieënhalf jaar en met succes. Drie dagen per week vinden in totaal acht mensen (vijf per dag) met uiteenlopende beperkingen hier een fijne en zinnige besteding. 'Onze deelnemers – 'cliënten' klinkt zo patiënt-achtig – zijn heel divers qua achtergrond. Er zijn mensen met een verstandelijke of lichamelijke beperking, maar ook (jong) dementerenden of mensen met autisme. Hun leeftijd zit tussen de 18 en 81. Die mix werkt stimulerend, er is begrip en samenwerking in een open, respectvolle sfeer. In de reguliere zorg worden velen vaak betutteld en verzorgd, maar bij ons zorgen ze zelf voor dieren en anderen. Ze doen hier op hun eigen niveau van alles. Ze verzorgen de dieren en mesten hokken uit. Maar ook werkzaamheden als snoeien, hout kloven en onderhoud pakken ze op. Onder begeleiding uiteraard.

Er is op de boerderij van alles te doen.’

ZINVOL

Op het planbord in de huiselijke kantine staan de namen van alle deelnemers gewoon bij die van Marlou en Eelco. ‘Dat geeft hun het gevoel dat ze echt meetellen. Juist deze mensen vinden maar moeilijk een plekje in de maatschappij. Hier doen ze zinvol werk, ze betekenen weer iets. Ze mogen hier zijn zoals ze zijn, er ligt geen druk op hen.

Er komt hier een dementerende man van 81, die vroeger boer was. Hij begrijpt niet alles meer, maar als ik zeg: gean jo mei nei de kij? dan beginnen zijn ogen te stralen en gaat hij aan het werk. Dementerenden eten vaak slecht, maar hier schransen ze zich vol! Ik merk dat ‘de mannen’, zoals ik ze noem, hier ontzettend graag komen. Als de taxi komt, is het heel vaak van: nu al? En dan zitten ze vervolgens in de auto heel blij te zwaaien...’

Marlou en Eelco hebben er bewust voor gekozen om kleinschalig te blijven. Dat betekent: geen personeel, en

dagbesteding voor maximaal vijf mensen per dag. ‘We willen korte lijnen houden: één aanspreek- en vertrouwenspunt. Vijf mensen is de max, want met een grotere groep gaan ze zich vervelen. Dan is de dagbesteding niet meer nuttig en dat willen we voorkomen.’

Als het gaat om kwaliteit leggen Marlou en Eelco de lat hoog. Marlou: ‘Ik heb verschillende relevantie opleidingen gevolgd en blijf mezelf daarin ontwikkelen. Zo ben ik van plan een studie Toegepaste Psychologie te gaan volgen. Daarnaast hebben we het keurmerk ‘Kwaliteit laat je zien’ en voldoen we aan alle geldende regels voor zorgboerderijen. Ik ben geen therapeut, maar we werken hier wel met doelen. Liefst kijk ik naar mogelijkheden in plaats van onmogelijkheden: wat kan iemand wel? Dit is intensief werk, het kost veel energie. Maar het geeft ook zo veel energie terug. Als we met z’n allen rond de tafel zitten en ik zie de gezelligheid en de bedrijvigheid, dan prijs ik mezelf gelukkig. Ik kan anderen een plezier doen met datgene waaraan ik zelf ook zoveel plezier beleef.’